

Lördagen den 24 oktober 1981 hålls (i Vällingby) det åttonde svenska mästerskapet i kendo, ~~x~~ den japanska fäktningen. Hitintills har SSIF:s fäktare alltid hållit sig väl framme. Och det finns väl goda möjligheter till framskjutna placeringar även i år. Nog om sådana spekulationer. Den saken ger sig. Däremot finns det kanske anledning att titta något på vad kendo-tävling är.

Kendo bygger som bekant på samurajernas fäktövningar inför strid, kendo-jutsu. Dessa rena stridsövningar övergick senare till att bli övningar mer för dess egen skull. De var inte längre tekniker att tillämpa i strid. Andra sidor av den tidigare svärdskonsten överflyglade inställningen "överför att döda". Det var inte formfulländning som ^{ny} eftersträvades, utan mer förståelse av innebörden i övningen dels för teknikens utförande och dels den egna individens inre. Svärdskonsten som ett sätt att närma sig självet tog överhanden. Genom hårda fysiska övningar och genom ett ihärdigt sökande i träningen, ett sökande efter det enkla, det fulländade hugget: Hugget utfört utan tanke, blottlade den tränande för sig, sitt och människans innersta väsen.

Hur är då detta tillämbart i kendo idag och framförallt i Sverige, detta land så fjärran från de mediterandes högborgar?

En del människor förespråkar kendo-träning utan tävling: Tävlingen är något ont eftersom det gäller att visa sig bättre än andra. Andra åter menar att tävlingen är en mycket viktig del i kendon. Jag tänker här utveckla den sistnämnda ståndpunkten.

Allas kendo är olika. Det finns antagligen lika många olika kendostilar som det finns kendo-tränande. Alla har olika förutsättningar och går därför var och en sin egen väg i träningen. Det är därför mycket svårt att veta hur "bra" man egentligen är i kendo. Vad kan jag, dels i fråga om tekniker och dels i fråga om förståelse. (Vad skall man jämföra med?) Den egna "skicklighet" i kendo är omöjlig att jämföra med andras. I den dagliga träningen är det svårt att få svar på frågan hur bra man är. Allt för ofta tränar man med människor som man väl känner och där det är svårt att alltid mobilisera den energi och det allvar som egentligen skulle behövas. Andra skäl kan också medverka till att den dagliga träningen får rutin-karaktär.

2

Kendotävling har ingenting att göra med att på samurajvis hugga ihjäl någon annan. Kendotävling är två individers möjlighet att visa vilken kendo de kan. I tävlingen skalas allt yttre bort, blottställs allt. Det finns ingen plats för ovidkommande påverkan, rörelser eller något överlagt tänkande. Två människor står mot varandra och det enda de ha är det egna svärdet. Det gäller inte att hugga ned den andre, att döda eller skada honom (varken bokstavligt eller bildligt). Kendo, såväl vanlig träning som tävling, utgår som redan antytt, ifrån en själv. Ett riktigt kendohugg kan man bara göra själv. Det påverkas inte av vad den andre gör eller inte gör. Kan man inte den enskilda tekniken och förstår man inte hugget spelar det ingen roll om man tränar/tävlrar med en nybörjare eller med en mästare. Hugget blir inte korrekt i alla fall. I kendotävlingen står de två kombattanterna mot varandra och kan enbart förlita sig på den egna styrkan. Den andres ~~styrka~~ kunskaper (eller svagheter) är ovidkommande. Enbart på grundval av de egna kunskapen och styrkan kan man göra det korrekta hugget (vinna). Tävlingen blir således egentligen en kamp riktad mot en själv, en möjlighet att visa sig själv vad man kan i kendo. Vem som vinner själva tävlingsmomentet kan ofta vara ^{själva} oväsentligt. Den ~~för~~ "förlorar" ~~matchen~~ matchen kan mycket väl ha vunnit kampen inom sig själv; ha presterat fin kendo mot sig själv. Vad det gäller är alltså att visa sin sanna kendo, sitt sanna själv, den kendo som utstrålar från det egna jaget. Denna kendo ~~k~~ skall utan att hindras av exempelvis tänkande förverkligas genom svärdet. Det är utifrån detta förhållande kendotävlingen blir den yttersta formen av kendoträning. Och i sådan övning finns naturligtvis ingen plats för vare sig "tävlingstänkande" eller knep för att tillskansa sig fördelar.

all

Läsaren får kanske här den uppfattningen att kendo i själva verket är en form av hjärnornas kamp i en halvmeditativ form, där pris och ära egentligen bara är ett hinder, eller i alla fall utan vidare kan bortses ifrån. Självfallet är det inte så. (Skulle nämligen så vara, skulle man inte behöva bemöda sig om att agrangera formella svenska mästerskap. De tränande skulle i stället om tidiga morgnar gå ut i det daggvåta gräset medan dimman ännu hänger över gårdarna och där, i denna rogivande omgivning söka sig själva i sin träning.) Medaljer och berämmelse har betydelse för flertalet tävlande. För den kendoövaren som kommit längre på vägen (ken-do = svärdets väg ((till insikt))) minskar däremot äre-delen till förmån för sökande-delen i kendotävlingen. Tävlingskendon, utifrån tävlingens idé, är därför nödvändig för att nå vidare ~~å~~ kendo, för att nå det som kendo, genom träning (i vid bemärkelse) kan ge.

3

De nu stundande mästerskapen kan och bör ~~xxx~~ därför ses som en
möjlighet för den avancerade kendoutövare att visa sig själv vad han
kendo har nått upp till. Han får öppet och utan hinder pröva sig
fram i den situation där inga knep eller tricks hjälper, där inga
genvägar finnes. Han får själv söka den utväg som finnes där bara
han själv finnes.

Johan Appelberg